

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 14419/16
Дана 06.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Нада Балешевић и Станимирка Лаловић, чланови већа, уз учешће судског саветника Наташе Малинић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ..., ..., кога заступа Јован Станков, адвокат из Зрењанина, Јеврејска 3а, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, ПОРЕСКЕ УПРАВЕ, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Нови Сад, број 200-47-04-00857/2014-І2001 од 12.09.2015. године, у пореском предмету, у нејавној седници већа одржаној дана 06.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Зрењанин, број 47-00118/2014-0242-010 од 14.07.2014. године, којим су тужиоцу, у поступку теренске контроле, у циљу отклањања неправилности, утврђене непријављене обавезе пореза на додатну вредност за пореске периоде и у износима ближе наведеним у тачкама 1. - 12.

диспозитива првостепеног решења, заједно са каматом обрачунаном закључно са 29.04.2014. године, у износима ближе наведеним у тачкама 1. - 12. диспозитива и наложена уплата утврђених обавеза и камате, а у тачки 13. диспозитива тужиоцу је утврђена непријављена обавеза пореза на дивиденде и уделе у добити (приходе од капитала) за период од 01.01. - 31.12.2009. године, у износу од 664.176,28 динара, заједно са каматом у износу од 851.233,16 динара, обрачунаном закључно са 29.04.2014. године и наложена уплата утврђене обавезе и камате. Истим решењем тужиоцу је у тачкама 14. и 15. диспозитива наложено да сам изврши обрачун и уплату камате од дана до када је обрачуната у поступку контроле, па до дана уплате главног дуга из тачке 1. - 13. диспозитива, те да утврђене обавезе евидентира у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, све у року од 15 дана, од дана пријема решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 14.10.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права. Наводи да је у свему поступао сагласно тадашњим позитивним прописима и мишљењу Министарства финансија. Истиче да је између Б.Б., као физичког лица, који је власник грађевинског земљишта на ком се објекат градио и на чије име гласи одобрење за изградњу, а који није обвезник ПДВ и финансијера д.о.о. "А.А.", овде тужиоца, закључен уговор о закупу чије постојање је констатовано оспореним решењем, али да тужени исти није узео у обзир приликом одлучивања по жалби. Сматра да се правна природа уговора не одређује према његовом називу, већ према правима и обавезама које из тог уговора произлазе за уговорне стране, те указује да је правна природа и суштина уговора о закупу који је прикључен спису, заједничка градња, а не закуп. Истиче да, када обвезник ПДВ – финансијер, у конкретном случају тужилац, на основу уговора названог уговор о закупу, изврши испоруку грађевинског објекта инвеститорима – физичким лицима која су власници грађевинског земљишта на ком се објекат гради и на чија имена гласи одобрење за изградњу, а који нису обвезници ПДВ, а инвеститори заузврат изврше пренос права својине не економски дељивим целинама у оквиру тог објекта финансијеру, са аспекта пореских прописа извршена су два промета и то промет добара који се опорезује ПДВ-ом и пренос права својине који се опорезује порезом на пренос апсолутних права. Сматра да у складу са одредбама члана 28. Закона о порезу на додату вредност, по основу промета грађевинског објекта инвеститорима, има право на одбитак ПДВ обрачунаог и исказаног у рачунима претходног учесника у промету – добављача, за материјал и услуге које набавља у сврху изградње грађевинског објекта, с обзиром да врши опорезиви промет грађевинског објекта инвеститорима. Указује да доношење одлуке супротно званичном ставу Министарства финансија број 07-00-0296/2007-04 од 16.06.2008. године ствара правну несигурност. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и туженог обавезе да му накнади трошкове спора, за састав тужбе износ од 33.000,00 динара и з судске таксе износ од 10.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је оценио да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је порески инспектор Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Зрењанин, поступајући по налогу за теренску контролу, извршио теренску контролу код пореског обвезника “А.А.” д.о.о., са седиштем у ..., ..., овде тужиоца, обрачунавање и плаћање ПДВ и пореза на приходе од капитала за 2009. годину, у делу исказивања и одбитка претходног ПДВ по примљеним фактурама добављача, прокњиженим на аналитичким финансијским картицама рачуна 027 – некретнине у припреми. На основу грађевинске и катастарске документације приложене списима, утврђено је да је за изградњу објекта – зграде пословних услуга број 1, у габариту 529 м2, изграђене на парцели број ... К.О. ..., у ..., ..., издато одобрење за изградњу на име физичког лица Б.Б. из ..., који је власник предметне парцеле на којој се објект налази и који се у смислу Закона о планирању и изградњи сматра инвеститором. Списима су прикључена два уговора о закупу закључена између физичког лица Б.Б., као закуподавца и овде тужиоца, као закупца. Уговором о закупу грађевинске парцеле кат. бр..., закљученим дана 23.06.2007. године, уговорне стране су се споразумеле да закуподавац даје закупцу у закуп купљену катастарску парцелу број ..., ради изградње услужно-производних објеката на неодређено време, да ће купац на наведеној парцели изградити објекте у складу са планом, инвестиционо техничком документацијом и дозволом за градњу и да ће из свог пословања финансирати изградњу објекта, те да ће закуподавцу исплаћивати месечну надокнаду – кирију, у висини од 10.000,00 динара. Уговором о закупу закљученим 01.06.2009. године, уговорне стране су се споразумеле да закуподавац даје закупцу у закуп парцелу број ... у улици ..., са саграђеним пословним објектом за технички преглед моторних и прикључних возила, на неодређено време, са уговореном месечном закупнином од 80.000,00 динара, почев од дана добијања одобрења за рад. Тужилац је почео обављање делатности техничког прегледа возила са даном 24.09.2009. године, на основу решења Министарства унутрашњих послова РС број 03/8 223-371/09. Списима предмета прикључена су два уговора о извођењу грађевинских радова, које је тужилац навео у својим пословним књигама, а који су по својој садржини идентични и оба носе број ..., а закључена су 04.04.2008. године, са извођачем “Д.Д.” ..., али се на страни инвеститора у једном уговору појављује Б.Б., као физичко лице и власник “А.А.” д.о.о., на кога и гласи одобрење за изградњу, а у другом је на страни инвеститора “А.А.” д.о.о. Оба уговора су потписана истоветним потписом и оверена печатом правног лица “А.А.” Уговорима се извођач обавезује да за потребе и рачун инвеститора својом радном снагом и опремом изведе радове на изградњи пословно-техничког центра “А.А.” у На основу увида у садржину оба уговора и пословну документацију тужиоца, првостепени орган је утврдио да је тужилац, као финансијер изградње грађевинског објекта чији је инвеститор физичко лице Б.Б. у току 2009. године, по примљеним фактурама добављача евидентираним у пословним књигама на рачуну 027 – инвестиција у току, користио и одбио претходни ПДВ у укупном износу од 371.864,19 динара. Даље је утврђено да је тужилац финансирао изградњу објекта за који је одобрење за изградњу гласило на име физичког лица Б.Б. који је уједно био и оснивач и члан привредног друштва “А.А.”, али да између ових лица није био закључен валидан уговор који би по својој суштини, садржини и правној природи представљао уговор о заједничкој градњи, у ком би биле прецизиране уговорне обавезе између инвеститора и финансијера, на основу чега би се могло утврдити да обвезник ПДВ “А.А.” врши промет добара или услуга по основу изградње конкретног грађевинског објекта физичком лицу Б.Б. – инвеститору, по основу чега би могао остварити право на одбитак

претходног ПДВ по фактурама и рачунима добављача у смислу одредбе члана 28. Закона о порезу на додату вредност. Стога је првостепени орган оспорио тужиоцу право на одбитак претходног ПДВ исказан у фактурама добављача ближе означених у образложењу првостепеног решења, за набављена добра и услуге за изградњу објекта, по месечним пореским периодима у 2009. години и утврдио му обавезу у укупном износу од 371.864,19 динара, као у тачкама 1. - 12. диспозитива првостепеног решења и обрачунао камату сагласно одредби члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. У наставу теренске контроле, на основу увида у фактуре и рачуне добављача ближе означене у образложењу првостепеног решења, које се односе на набавку добара и извршене услуге у вези са изградњом предметног пословног објекта у Зрењанину, у току 2009. године, те на основу увида у аналитичке картице тужиоца, првостепени орган је утврдио да су сва плаћања извршена са пословног рачуна тужиоца. Како се ради о узимању из имовине привредног друштва и коришћењу услуга привредног друштва од стране власника привредног друштва за његове приватне потребе, будући да је власник привредног друштва уједно и носилац права својине на грађевинском објекту чију је изградњу финансирао, односно плаћао, првостепени орган је закључио да таква плаћања имају третман прихода од капитала на који се обрачунава и плаћа порез по одбитку, па је тужиоцу на износ плаћених средстава из фактура обрачунао порез по стопи од 20%, односно у износу од 664.176,28 динара и камату у износу од 851.233,16 динара, у складу са одредбом члана 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепено решење правилно и на закону засновано.

Одредбом члана 3. Закона о порезу на додату вредност ("Службени гласник РС", бр. 84/04... 61/07) прописано је да су предмет опорезивања ПДВ 1) испорука добара и пружање услуга које порески обвезник изврши у Републици уз накнаду, у оквиру обављања делатности; 2) увоз добара у Републику. Одредбом члана 28. став 1. истог закона прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може да оствари ако добра набављена у Републици или из увоза, укључујући и набавку опреме, као и објекта за вршење делатности и економских дељивих целина у оквиру тих објекта, односно примљене услуге, користи или ће их користити за промет добара и услуга који је опорезив ПДВ, или за који у складу са законом постоји ослобођење од плаћања ПДВ, или који је извршен у иностранству, ако би за тај промет постојало право на одбитак претходног пореза, да је извршен у Републици. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да право на одбитак претходног пореза обвезник може остварити под условом да поседује рачун издат од стране другог обвезника у промету о износу претходног пореза, у складу са овим Законом, или документ о извршеном увозу добара у којем је исказан претходни порез, односно којим се потврђује да је прималац или увозник тако исказани ПДВ платио приликом увоза, а ставом 3. је прописано да у пореском периоду у којем су испуњени услови из ст. 1. и 2. овог члана обвезник може да одбије претходни порез од дугованог ПДВ, и то: 1) обрачунати и исказани ПДВ за промет добара и услуга, који је или ће му бити извршен од стране другог обвезника у промету; 2) ПДВ који је плаћен приликом увоза добара.

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђене чињенице, по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган правилно тужиоцу утврдио непријављену обавезу пореза на додату вредност у утврђеним износима. Ово стога, што из утврђених чињеница несумњиво произлази да у

конкретном случају није извршен опорезиви промет грађевинског објекта, па тужилац није имао право на одбитак претходног ПДВ.

Одредбом члана 3. став 1. тачка 5) Закона о порезу на доходак грађана (“Службени гласник РС”, бр. 24/01...44/09) прописано је да порезу на доходак грађана подлежу приходи од непокретности, а ставом 2. истог члана је прописано да се приходи из става 1. овог члана опорезују било да су остварени у новцу, у натури, чињењем или на други начин. Према одредби члана 61. став 1. тачка 4. истог закона приходима од капитала сматра се узимање из имовине и коришћење услуга привредног друштва од стране власника привредног друштва за њихове приватне потребе, извршене у складу са законом. Одредбом члана 62. Закона прописано је да је обвезник пореза на приходе од капитала физичко лице које остварује те приходе. Према одредбама члана 63. став 2. Закона опорезиви приход од капитала из члана 61. став 1. тач. 2) до 5) овог закона чини приход исплаћен (расподељен) обвезнику, односно остварен узимањем из имовине привредног друштва. Одредбом члана 99. став 1. тачка 3. истог закона прописано је да се по одбитку од сваког појединачно оствареног прихода утврђују и плаћају порези на приходе од капитала.

С обзиром на утврђене чињенице да је власник привредног друштва узимао из имовине и користио услуге привредног друштва за његове приватне потребе, тужени правилно налази да је првостепени орган имајући у виду напред цитиране законске одредбе правилно закључио да таква плаћања имају третман прихода од капитала на који се обрачунава и плаћа порез по одбитку, па је тужиоцу на износ плаћених средстава из фактура обрачунао порез по стопи од 20%, односно у износу од 664.176,28 динара и камату у износу од 851.233,16 динара.

Суд је ценио наводе тужбе, али налази да су неосновани, будући да су исти били и наводи жалбе, које је тужени оценио и у образложењу оспореног решења дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Тужилац није навео ниједну нову околност, нити пружио нови доказ који није цењен у спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на другачију одлуку.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је, применом одредби члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11... 55/14), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.07.2018. године, III-4 У. 14419/16

Записничар
Наташа Малинић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ